

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4195/23
19.2.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Татјане Лемајић, председника већа, Марије Бошковић и Слободана Керановића, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Александар Обрадовић, адвокат из Београда, ул. Светогорска бр. 14, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Владан Богићевић, адвокат из Београда, ул. Патријарха Варнаве бр. 30, ради исељења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 61823/20 од 30.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 19.2.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 61823/20 од 30.11.2022. године у ставу првом и другом изреке а жалба тужиоца **ОДБИЈА**, као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 61823/20 од 30.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени са свим лицима и стварима исели из двособног стана бр. 5, који се налази на првом спрату стамбено-пословне зграде у ..., у ул. ..., на кат.парцели бр. ..., број дела парцеле под зградом 1, уписаног у лист непокретности бр. ... КО ... до кога се долази из дворишног улаза зграде степеништем право, као неоснован.

Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 127.500,00 динара са законском затезном каматом од дана када се буду стекли услови за извршење до исплате.

Ставом трећим изреке, тужени је ослобођен обавезе плаћања судских такси у овом поступку.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је а како то произилази из жалбених навода у ставу првом и другом изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Супротно наводима жалбе тужиоца, побијана одлука садржи разлоге о свим одлучним чињеницама то нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 истог закона те се правилност чињеничног стања и примена материјалног права са сигурношћу може испитати.

Према чињеничном утврђењу у првостепеном поступку, тужилац је књижни власник двособног стана бр. 5 на првом спрату стамбено-пословне зграде у улици ... на катастарској парцели ... КО ..., број парцеле 1. Предметни стан према стању у листу непокретности носи ознаку посебног дела бр. 5 а према стању из извода Инфостана ознаку бр. 4. У наведеном стану од свог рођења 4.9.1977. године живи тужени а у стану су живели и његов деда ТВВ који је преминуо 16.12.1982. године и отац ГГ који је преминуо 8.12.2012. године. Деда туженог ВВ закључио је уговор о закупу стана са закуподавцем Стамбеном управом стамбене заједнице Савски венац дана 9.7.1956. године при чему су чланови породице закупца стана били супруга ДД, ћерке ЂЂ и ЕЕ и син ГГ. Решењем Одељења за стамбене послове народног одбора општине Савски венац од 24.12.1959. године одређена је станарина за предметни стан у месечном износу од 3.836,00 тадашњих динара. Странке нису закључиле уговор о закупу спорног стана на неодређено време, отац туженог од 1991. године није плаћао закупнину, нити је то чинио тужени након његове смрти.

Решењем Првог основног суда у Београду О бр. 17807/12 од 12.2.2013. године, за наследника заоставштине иза пок. ГГ бившег из ..., коју чини право коришћења гроба бр. ... на парцели бр. ... на Новом гробљу, пет бесплатних акција НИС а.д. према потврди о поседовању бесплатних акција од 8.1.2010. године и права на новчану накнаду из средстава која се остварују продајом акција, односно удела евидентираних у приватизационом регистру, оглашен је тужени као син оставиоца. Мајка туженог живела је у општинском стану до своје смрти јер је имала право закупа. Отац туженог је у својству предлагача против АА поднео предлог за доношење решења које замењује уговор о закупу предметног стана дана 4.4.2007. године који ће користити заједно са сином ББ. У току поступка по наведеном предлогу, ГГ је преминуо а поступак је наставио овде тужени. Наведени поступак окончан је доношењем решења којим се предлог предлагача ББ од 4.4.2007. године против противника предлагача АА, ради доношења решења које замењује решење о закупу стана, сматра повученим и решење је постало правноснажно дана 26.5.2016. године. Предметни стан, након смрти деде

туженог као носиоца станарског права и закупца стана који је преминуо 16.12.1982. године, наставили су да користе његов син ГГ као члан породичног домаћинства носиоца станарског права и његов унук а овде тужени који од свог рођења од 1977. године непрекидно живи у предметном стану, нигде се није селио, нити мењао адресу пребивалишта.

Тужилац тужбени захтев заснива на тврдњи да тужени без правног основа живи у предметном стану у коме су живели сада пок. ВВ и сада пок. ГГ, те како је тужени рођен знатно после 29.7.1973. године, односно након ступања на снагу Закона о стамбеним односима (“Службени гласник СРС”, бр. 29/73), то тужени није могао ни на који начин стећи својство корисника предметног стана.

Тужени оспораваће тужбеног захтева заснива на тврдњи да у предметном стану живи од свог рођења, да нема решено стамбено питање, да се никада није селио из предметног стана, да није заснивао брачну или ванбрачну заједницу и да је имао својство члана породичног домаћинства тадашњег носиоца станарског права, те сматра да има право да настави са коришћењем спорног стана.

Полазећи од потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби материјалног права садржаног у члану 8 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, члана 2 Закона о стамбеним односима (“Службени гласник СРС”, бр. 29/73) члана 2 став 2, 85 и 9 Закона о стамбеним односима (“Службени гласник СРС”, бр. 8/81...38/84 који је био на снази у време смрти носиоца станарског права, одлуке Уставног суда СФРЈ 167/85, 336/85, 68/86, 366/85, 49/86, 266/87 и 263/87), члана 1 Закона о изменама и допунама Закона о стамбеним односима (“Службени гласник СРС”, бр. 11/88, те одредби члана 34 став 1 Закона о становању (“Службени гласник РС” бр. 50/92 ... 99/11), закључио да како тужени као унук покојног носиоца станарског права на предметном стану, а свог сада покојног деде ВВ, од свог рођења, тј. од 1977. године, непрекидно живи у предметном стану, да се нигде није селио, нити мењао адресу пребивалишта, то је тужбени захтев тужиоца неоснован, с обзиром да основ коришћења предметног стана тужени црпи из уговора о закупу свог деде из 1956. године и свог сада покојног оца ГГ, који је дете – члан породичног домаћинства, у смислу члана 9 Закона о стамбеним односима, то је и сам тужени дете – члан породичног домаћинства свог оца ГГ, који је правни следбеник ВВ.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је утврдио потпуно и поуздано, на основу доказа које је правилно ценио применом одредбе члана 8 Закона о парничном поступку. Жалбом тужиоца чињенично стање није ни доведено у сумњу, нити су предлагани нови докази, у смислу одредбе члана 372 став 1 Закона о парничном поступку.

Жалбеним наводима тужилац понавља наводе који су истицани и били цењени у првостепеном поступку, да Закон о стамбеним односима из 1973. године није омогућио да се након ступања на снагу тог закона стекне својство члана породичног домаћинства носиоца станарског права, односно својство корисника стана на стану у приватној својини, те да првостепени суд у погледу наведене две категорије не прави разлику између својства носиоца станарског права и члана породичног домаћинства, будући да

се само у односу на правног претходника, који је до 1973. године стекао својство носиоца станарског права, могло црпети право на даље коришћење закупљеног стана по основу својства члана домаћинства.

Такође, неосновани су и жалбени наводи тужиоца којима се указује да у конкретном случају отац туженог могао је стећи својство носиоца станарског права тек након смрти деде туженог као носиоца станарског права, али само под условом да је смрт претходног носиоца, деде, наступила пре 1973. Године те да својеврсним креативним тумачењем, првостепени суд из изведеног права оца туженог наставља да изводи право туженог рођеног 1977. године, кршећи императивну одредбу члана 85 став 1 Закона о стамбеним односима.

Тачни су жалбени наводи тужиоца да отац туженог није имао закључен уговор о закупу предметног стана, односно решење надлежног органа које би заменило уговор о закупу стана, међутим, у току ванпарничног поступка, који је покренут по предлогу оца туженог у својству предлагача, против противника предлагача, а правног претходника тужиоца, ради доношења решења које замењује уговор о закупу предметног стана, који ће предлагач користити заједно са својим сином, а овде туженим, отац тужиоца је преминуо, а наведени парнични поступак окончан је доношењем решења да се предлог сматра повученим, а како то произилази из правилног чињеничног утврђења првостепеног суда.

На основу правилно утврђених чињеница конкретног случаја, спорно питање је постојања правног основа да тужени који је рођен 1977. године, користе предметни стан, односно питање да ли тужени право да настави са коришћењем предметног стана црпи из својства правног положаја ранијег носиоца станарског права, свог правног претходника односно сада пок. ВВ по основу уговора закљученог 1956. године и свог сада покојног оца ГГ, који је био члан породичног домаћинства носиоца станарског права.

Имајући у виду потпуно и правилно чињенично утврђење првостепеног суда, ценећи жалбене наводе тужиоца, по ставу другостепеног суда, у конкретном случају једино се може расправљати о праву туженог да настави коришћење предметне непокретности по основу права на дом то је правилно првостепени суд одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца а ово и из следећих разлога.

Одредбама члана 20. Устава Републике Србије поред осталог, предвиђена је могућност ограничења људских и мањинских права под следећим условима: 1) да је такво ограничење допуштено Уставом и да је прописано законом; 2) да ограничење служи сврси коју Устав допушта; 3) да је таква врста ограничења неопходна и потребна у демократском друштву и 4) да се ограничењем не задире у суштину зајемченог права. Истим чланом је утврђена обавеза свих државних органа, нарочито судова, да у случају постојања ограничења Уставом гарантованих права посебно воде рачуна о постојању и успостављању правичне равнотеже између средства који се користи (ограничено уставно право) и циља који се жели постићи (заштита права других или заштити вредности демократског друштва). Ово пре свега подразумева обавезу да се у сваком конкретном случају има у виду суштина права које се ограничава, важност сврхе ограничења, природа и обим ограничења, однос ограничења са сврхом ограничења, као

и да ли постоји начин да се сврха ограничења постигне мањим ограничењем права.

Устав гарантује мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона, али ово право није апсолутно, будући да Устав у члану 58. ставу ст. 2. и 3. предвиђа могућност одузимања или ограничења права својине, као и могућност ограничења начина коришћења имовине. С тим у вези, до ограничења права својине, које не представља повреду права из члана 58. Устава, може, доћи под следећим условима: 1) да је такво ограничење изричито прописано законом; 2) да је ограничење установљено у јавном интересу и 3) да је обезбеђена накнада за такво ограничење. Сагласно изоженом, до дозвољеног, односно допуштеног ограничења права својине, које истовремено не представља повреду тог права, може доћи само уколико је у конкретном случају утврђено да постоји оправдана и неопходна потреба заштите јавног интереса, да је та потреба изричито утврђена законом, те да је ограничењем права својине успостављена правична равнотежа између интереса појединца и јавног интереса.

Законом о основама својинскоправних односа ("Службени лист СФРЈ", бр. 6/80 и 36/90, "Службени лист СРЈ", број 29/96 и „Службени гласник РС“, број 115/05) прописано је да власник има право да своју ствар држи, да је користи и да њоме располаже, у границама одређеним законом и да је свако дужан да се уздржава од повреде права својине другог лица (члан 3.); да се право својине може одузети или ограничити у складу са Уставом и законом (члан 8) Чланом 37. истог закона је прописано да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари (став 1.) и да власник мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог (став 2.).

Законом о стамбеним односима („Службени гласник СРС“, бр. 29/73 и 30/80) на који се тужилац позива односно на коме заснива тужбени захтев у прилог тврдње да тужени без правног основа користи предметни стан, било је прописано да грађанин који се уселио у стан у својини грађана на основу уговора о закупу стана стиче право да тај стан користи под условима утврђеним овим законом и уговором о закупу стана (члан 2. став 2.); да се корисником стана у смислу овог закона сматрају - носилац станарског права и чланови његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују, као и лица која су престала да буду чланови тог домаћинства а остала су у истом стану (члан 9); да носилац станарског права који је то право стекао на породичну стамбену зграду или стан у својини грађана до ступања на снагу овог закона, има сва права и обавезе које се овим законом прописују за носиоца станарског права који користи стан у друштвеној својини, ако овим законом није друкчије одређено (члан 80. став 1.).

Наиме, у времену када је позитивно законодавство предвиђало могућност закључења уговора о коришћењу стана у приватној својини, постојала је велика потреба државе за стамбеним простором у градским срединама услед убрзане урбанизације и држава је била истакла јавни интерес за ограничење права својине власника стана. У циљу обезбеђења стана као једног од основног услова живота, држава је предвидела могућност да лица која су располагала вишком стамбеног простора закључују уговоре о коришћењу истих (пресуда Европског суда за људска права у предмету Scollo против Италије, апликација број 24/94, од 23. марта 1995.

године и 1. септембра 1995. године, ст. 28. до 31. и пресуда Европског суда за људска права у предмету *Immobiliare Saffi* против Италије, апликација број 22774/93, од 20. маја 1999. године, 30. јуна 1999. године и 7. јуна 1999. године, став 49.). Иако је на тај начин ограничено право својине једног лица из разлога да се пружи корист појединцу, оваква врста ограничења и „преноса права“ са једног појединца на другог, може у зависности од околности, представљати легитимно средство за промовисање или остваривање неког јавног интереса. У том смислу, ограничење својине које је извршено ради спровођења економске, социјалне или друге политике може бити у „јавном интересу“, чак и ако заједница нема непосредне користи, будући да не користи нити ужива одузету, односно ограничену имовину (пресуда Европског суда за људска права у предмету *James* против Уједињеног Краљевства Велике Британије и Северне Ирске, апликација број 8793/79 од 21. фебруара 1986. године, ст. 45. и 46. и пресуда Европског суда за људска права у предмету *Ђокић* против Босне и Херцеговине, апликација број 6518/04 од 4. маја 2010. године, ст. 57. и 58.).

С тим у вези, у конкретном случају, неспорно постоји право својине тужиоца на предметном стану које је ожалбеном пресудом ограничено. Међутим, питање је да ли та врста ограничења представља истовремено и повреду (недозвољено мешање), односно да ли су ожалбеном пресудом испуњени напред наведени услови за дозвољено ограничење права својине тужиоца а стим у вези мора се имати у виду одредба члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, којом се, поред осталог, гарантује право сваког лица на поштовање дома, као и пракса Европског суда за људска права која се односи на тумачење овог права (пресуду Европског суда за људска права у предмету *Паулић* против Хрватске, апликација број 3572/06 од 1. октобра 2009. године, ст. 40. до 45. и пресуду Европског суда за људска права у предмету *Блечић* против Хрватске, апликација број 59532/00 од 29. јула 2004. године, ст. 59. до 71.).

Одредбом члана 16. став 2. Устава Републике Србије прописано је да су општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни део правног поретка Републике Србије и да се непосредно примењују. Република Србија ратификовала је Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, која је саставни део нашег унутрашњег поретка и непосредно се примењује. Чланом 8. Европске конвенције прописано је право на поштовање приватног и породичног живота, па је тако у ставу 1. прописано да свако има право на поштовање свог приватног и породичног живота, дома и преписке. Ставом 2. прописано је да јавне власти се неће мешати у вршење овог права, сем ако то није у складу са законом и неопходно у демократском друштву, у интересу националне безбедности, јавне безбедности или економске добробити земље, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља или морала, или ради заштите права и слобода других. Чланом 1. Протокола 1. уз Конвенцију прописано је да свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права. Према ставу 2. ове законске одредбе, претходне одредбе ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу са општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.

Стога у конкретном случају мора се ценити да ли је постигнута правична

сразмера између права тужиоца да мирно ужива право својине на предметном стану и право туженог да исти користе. Према пракси Европског суда за људска права – ЕСЈП “дом” је аутономан појам, па одговор на питање да ли се одређени простор може сматрати домом неког лица, у смислу члана 8 став 1 Европске конвенције, зависи од чињеница и околности конкретnog случаја, пре свега постојања трајних и чврстих веза лица са тим простором, при чему је без утицаја законитост основа коришћења тог простора (пресуда Buckley против Уједињеног Краљевства, бр. представке 20348/92 од 29.09.1996. године, став 53-54 и MC Cann против Уједињеног Краљевства, бр. представке 19009/04 од 13. маја 2008. године, став 46) а како то неосновано тужилац жалбеним наводима указује. Такво становиште изражено у пракси Европског суда за људска права прихватио је и Уставни суд у својим одлукама Уж 5084/2011 од 17. јануара 2013. године и Уж 9495/2013 од 22. октобра 2015. године. Према члану 8 став 2 Европске конвенције, допуштено је мешање у остваривање права на поштовање дома, ако је то мешање у складу са законом, ако се тим мешањем остварује један или више легитимних циљева прописаних наведеним чланом и ако је оно неопходно у демократском друштву ради постизања тих циљева. При томе, захтев неопходности у демократском друштву односи се како на процесна, тако и на материјално-правна питања (пресуда MC Cann против Уједињеног Краљевства, став 49 и пресуда Yordanova и други против Турске, бр. представке 25446/06 од 24.04.2012. године, став 118). У конкретном случају, може се говорити о конкуренцији права на дом, којим претендује тужени, и права на имовину, којим у овом случају претендује тужилац. Европски суд у одлуци Velosa Vareta против Португала (No 18072/90 од 26.10.1995. године) изнео је став да не постоји обавеза државе, нити право сваког лица да поседује стан или дом за себе. Потребно је само обезбедити адекватан смештај и услове за лица која нису у стању да себи обезбеде стан. Другим речима, право на дом се јавља само у ситуацији када неко лице себи не може да обезбеди никакве услове становања. Без обзира што се сматра да право на дом није економско, ни социјално право, оно свакако има елементе тог социјалног статуса лица на кога се то право евентуално односи. Ако то лице по неком другом основу има начин да реши стамбене потребе, онда се оно не може позивати на право на дом.

С друге стране, како то произлази из образложења првостепене пресуде, тужени, иако се није изричито позвао на члан 8. Европске конвенције, изнео је аргументе везане за сразмерност мере његовог исељења истичући да у предметном стану у континуитету живи од свог рођења и то прво заједно са својим оцем, као чланом домаћинства свог деде а носиоца станарског права то се у конкретном случају мора ценити сразмерност циља који се жели постићи исељењем туженог с обзиром на два супротстављена приватна интереса имајући у виду да право тужиоца да захтева исељење туженог засновано је на закону, јер тужени за коришћење стана мора имати ваљан правни основ, значи постоји и легитимни циљ и тужиоца и туженог, јер тужилац тужбом тражи заштиту своје имовине.

Међутим, сагласно члану 8 Европске конвенције туженом се гарантује право на дом, јер тужени у стану у континуитету живи од свог рођења, односно од 1977. године, нема друге непокретности и нема решено стамбено питање на други начин, а становање у стану тужиоца је од егзистенцијалне важности за туженог, то по оцени другостепеног суда тужени има трајне и чврсте везе са станом, те се стога стан бр. 5, који се налази на првом спрату стамбено-пословне зграде у ..., у ул. ... може сматрати

његовим домом у смислу члана 8. став 1. Европске конвенције, упркос томе што нема никакав правни основ за његово даље коришћење. ЕСЈП донео је неколико пресуда у којима је оцењивао питање мешања у право подносилаца представки на поштовање њиховог права на дом у околностима у којима је била донета одлука о иселењу. Према ставу ЕСЈП, и само налагање иселења представља мешање државе у право на поштовање дома (пресуда *Stankova* против Словачке, од 9. октобра 2007. године, број представке 7205/02, став 57.). Поштујући наведену праксу ЕСЈП, Уставни суд је заузео идентично становиште у Одлуци Уж-5084/2011 од 17. јануара 2013. године. Пре свега, полазећи од тога да је, сагласно одредби члана 16. став 2. Устава, Европска конвенција саставни део правног поретка Републике Србије и да се непосредно примењује, одредбе меродавног права примењују се и тумаче у складу одредбама Европске конвенције (идентично становиште у погледу примене и тумачења домаћег права у складу са обавезама из Европске конвенције изнео је и ЕСЈП у поменутој пресуди *Stankova* против Словачке, став 24.). Гаранције Европске конвенције захтевају да мешање у право на поштовање дома буде засновано не само на закону, већ и, сагласно члану 8. став 2, сразмерно легитимном циљу који се жели постићи и "непходно у демократском друштву" и према ставовима ЕСЈП, свако лице које је изложено ризику мешања у право на дом треба да има могућност да сразмерност те мере размотри независан суд у складу са начелима из члана 8. Европске конвенције, без обзира што према домаћем закону нема право на посед (пресуда *McCann* против УК, став 50.).

Жалбени наводи тужиоца да првостепени суд не изводи закључак из чињенице да тужени као ни његов правни предходник сада покојни отац нису плаћали закупнину за предметни стан не могу бити предмет оцене другостепеног суда из разлога што је тужилац тужбени захтев засновао само на чињеници да тужени без правног основа живи у предметном стану у коме су живели сада пок. ВВ и ГГ, односно на чињеници да тужилац није могао ни на који начин стећи својство корисника предметног стана имајући у виду да је рођен знатно после 29.7.1973. године, односно након ступања на снагу Закона о стамбеним односима ("Службени гласник СРС", бр. 29/73). С тим у вези, може се само расправљати о разлозима на којима се заснива тужбени захтев с обзиром да је суд везан за чињенични основ, јер чињенице на којима тужилац заснива тужбени захтев представљају обавезни део садржине сваке тужбе.

Разлози другостепеног суда су дати у складу са актуелном праксом Европског суда за људска права по којој другостепени суд може навести сопствене разлоге за одлуку у циљу давања образложене одлуке и права на правично суђење у складу са чланом 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Сл. лист СЦГ- међународни уговори“, бр. 9/03, 5/05 и 7/05-испр. и „Службени гласник РС - Међународни уговори 12/10) - пресуда ЕСЈП од 27. септембра 2001. године, *Hirvisaari v. Finland* (49684/99, § 30-33).

Приликом доношења другостепене одлуке, Апелациони суд у Београду је ценио и остале жалбене наводе тужиоца, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396 став 1 и 2 Закона о парничном поступку.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу другом изреке побижане пресуде, с обзиром да је донета правилном применом одредби

члана 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку и туженом су признати трошкови за радње које су биле нужне и оправдане за вођење поступка, сагласно Адвокатској тарифи важећој у време пресуђења.

Са наведених разлога, донета је одлука као у ставу првом изреке, сходно одредби члана 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку.

Како тужилац није успео са жалбом, то му нису признати трошкови другостепеног поступка, те је, применом одредбе члана 165 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Татјана Лемајић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Бокић**